

fungeret som Overskønsmand. Vil han undersøge, om de 4 Mænd nu ogsaa duer til at afgøre den Slags Spørgsmaal? Selvfølgelig kan det ærede Medlem faa dette Spørgsmaal besvaret, naar det nu en Gang interesserer ham saa stærkt. Det bestaar af de Herrer Valentiner, Ulrich, Wilhelm og Rønholdt. Nu har det ærede Medlem Navnene. Det ærede Medlem spørger endvidere om, hvad Overfredningsnævnet, altsaa den fine Domstol, havde sagt til, at dets Afgørelse med Hensyn til Erstatningens Størrelse var blevet omstødt. Ikke noget, som helst; det har rimeligvis fundet dette ganske naturligt og har derfor henstillet til Ministeriet at søge Beløbet udvirket paa Finansloven.

Det ærede Medlem slutter med at sige, at det er haardt at tvinge Amtsraadet dernede til at skulle betale en Trediedel. Heller ikke det kan jeg gøre for; det er Lovgivningen, der fastsætter dette. Men det ærede Medlem siger ærligt og redeligt, at naar han interesserer sig for denne Side af Sagen, er det, fordi han er Repræsentant for denne Egn; derfor maa han varetage deres Interesser. Det forstaar jeg godt; men jeg blev noget forbavset over, at han ikke har søgt at gøre det paa en noget anden Maade. Selvfølgelig har Justitsministeriet sat sig i Forbindelse med Amtsraadet, og det siger tydeligt og klart: „Amtsraadet mener imidlertid, at det af Hensyn til mulige Dispositioner fra Ejernes Side ikke vil kunne forsvares at udsætte Sagens Ordning paa ubestemt Tid, og er den efter Raadets Mening bedste Ordning, en Nationalpark, for Tiden uopnaelig, maa man varmt anbefale, at Bevillingen meddeles til Gennemførelse af Overfredningsnævnets Kendelse, saaledes som denne ved Overskønnet er modificeret“. Altsaa netop det ærede Medlems Vælgere, deres lokale Raad, har kraftigt henstillet til Justitsministeriet endelig at søge Sagen fremmet. Jeg skal imidlertid lade være med, hvis jeg kommer ud til Møder, da alt for meget at slaa paa, at det ærede Medlems egne Vælgere paa Forhaand har desavoueret ham; men han skulde varetage deres Interesser paa en noget anden Maade.

Naar jeg kommer frem med Forslag til denne Bevilling, er det, fordi jeg mener, at Rigsdagen maa tage sit Standpunkt dertil. Det er ikke en Ministers Sag at afgøre, om en saadan Sag skal fremmes eller ikke. Jeg synes ogsaa, Erstatningen er stor, og det er et stort Spørgsmaal, hvad Rigsdagen vil sige til hele denne Sag. Der foreligger nu ogsaa yderligere en Erklæring

fra Udvalget for Naturfredning og fra Naturfredningsraadet, som ikke er ganske tilfreds med Stillingen, som den er. Alle disse Dokumenter vil komme frem for Finansudvalget, og der maa Spørgsmaalet saa finde sin Afgørelse.

Det ærede Medlem Hr. Mortensen var inde paa Spørgsmaalet om den lange Arbejdstid paa Sindssygeanstalterne og haabede, at Forholdet snart kunde blive ændret. Det ærede Medlem henviste i denne Forbindelse til Arbejdsforholds-Kommissionen. Det er rigtigt, at Arbejdsforholds-Kommissionen har udtalt sig om Spørgsmaalet; men da man i Justitsministeriet paa det Tidspunkt kunde forudse, at vi skulde have en Direktør for Sindssygeanstalterne, fandt vi det rimeligt, forinden Afgørelsen blev truffet, at høre ham; endvidere fandt vi det rimeligt at afvente, hvad Resultat den nuværende Arbejdstids-Kommission kom til. Og jeg kan allerede nu se, at det var godt, vi ventede og ikke øjeblikkelig satte 8 Timers Arbejdsdagen i Kraft paa disse Anstalter; thi hvis vi havde gjort det, havde Følgen været, at vi nu maatte til at afskedige en Mængde Mennesker. Jeg er glad ved, at vi nu kan komme til en fornuftig Løsning og samtidig spare alle de Penge, den anden Ordning vilde have kostet. For øvrigt har vi følt, at man fra Personalets Side — selv om der har været nogen Modsigelse — forstod Ministeriets Bevæggrunde til her at holde igen.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen spurgte, om man kunde vente Forslag om en ny Straffelov forelagt i denne Samling fra Justitsministeriets Side. Jeg maa dertil sige: Nej, det kan man ikke. Jeg ved ikke, hvornaar Straffelovskommissionen kan afgive Betænkning, men jeg haaber, det bliver i denne Samling eller i alt Fald kort efter dens Udløb. Men Ministeriet vil i hvert Tilfælde ikke være i Stand til at forelægge Lovforslag i denne Samling.

Jeg vender mig dernæst til det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt). Det ærede Medlem var inde paa en Sag om Professor Fischers Saarvædske, den saakaldte Incitamin, og jeg tror, jeg kan gengive det ærede Medlems Fremstilling kort og korrekt paa følgende Maade: Der kom i Foraaret 1920 en Saarvæske, fabrikeret af Professor Fischer; den skulde sælges paa Apotekerne, men Apoteker Alfred Benzon var af en eller anden Grund imod det, og i den Anledning lavede Apotekerne Knuder, saa at det en kort Tid var umuligt at faa denne Vædske til Saar, hvilket navnlig gik ud over